

Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, měrc 1993
lětnik 43

3

Bože słowo za nas

měrc 1993

Stawaj, Knježe! Božo, pozběhn swoju ruku, njezapomn hubjenych (Psalm 10,12)

Tute słowa můžeme so drje wšitcy z cyłej wutrobu modlić, hdyž myslimy na wójnu w Južnosłowjanskej. Nimale smy hižo kóždu nadźiju zhubili, zo móžeja čłowjekoho hišće někak pomhać. Ani UNO ani někajki druhi kraj njeje dotal zamóhł zastajić morjenje, zaničowanje a wumocowanje. Nimale so zda, zo je čert sam do ludźi zjěł, kiž su lěta a lětdziesiątki znajmjeńša zwonkownje w měrje mjezsobu žiwi byli. A njeje tak, zo by wina jenož na jednym boku byla, ně, wšitke strony su čezku winu nahromadźili. Naši słowjanscy bratři a sotry trjebaja našu modlitwu: "Stawaj, Knježe! Božo, pozběhn swoju ruku, njezapomn hubjenych." A nuza w swěće, nic jenož w Južnosłowjanskej, je wulka: Hłód a wójna, chorosće a zničjenja Božeje stwórby wołaja k njebjesam. Njeh so Bóh smili!

My pola nas nimamy tajku nuzu. Z džakowanjom můžeme zwěsćić, zo knježitej měr a porjad w kraju. Němska drje njeje paradiz, kaž sej to něchtózkuli we wukraju myslí, ale na cyłk widzane: Džě so nam derje, jara derje. Tole wězo jenož płaći za socialne prašenje. Hinak to hižo bywa, hdyž hladamy do swojbow a domow. Drje pod kóždej třěchu chowaja so čezje a nuza. Wšelake chorosće měrja so na nas a přinjesu

horjo do domow. Lěkarjo so prócuja, ale zljě je w tych padach, hdyž čłowjek njemóže pomhać.

Młódši čerpja dla wšelakich přestajenjow w zwisku z němskim zjednoćenjom. Swójbne zwady a rozkory njejsu přestali. Prawicarjo čahaja pokraju a wospjetuja wotnošene a wotestate brune hesła. Njeje tež za nas wša přičina, so modlić ze słowami "Stawaj, Knježe! Božo, pozběhn swoju ruku"?

A skónčnje poslednja myslička. Słowo "hubjeny" namakamy tež w spowědnej modlitwje našeje cyrkwy: "Ja chudy, hubjeny, hrěšny čłowjek wuznawam so tebi wšitkich swojich hrěchow a zlóscow." Hrěch je naše hubjenstwo, a tu njeje nchtó, kiž by bjez winy był. Před Bohom smy hubjeni, dokelž njejsmy jeho tak lubowali, kaž bychmy to dyrbjeli a dokelž smy swojemu blišemu kamjenje město chłěba dawali. Sami so wumóžić njemóžemy. Tole móže jenož Bóh sam. Tohodla mamy so k njemu modlić wo wumóženje z našeho hubjenstwa. We wěrje wšak wěmy, zo je Bóh hižo stanył a so k nam na puć podał, a to w Jezusu Chrystusu, kotryž nas lubuje, tež hdyž my jemu tu česć njedawamy, kiž by jemu słušała. Naša modlitwa njebudže podarmo. **Jan Malink**

● Kemše su w Serbinje a w tamnych wosadach Missouri-synody stajnje bohaće wopytane

Swětowy modlenski dzeń 5. měrca 1993

Žony z Guatemale přeprošuja nas, z nimi zhromadnje Swětowy modlenski dzeń swjećić, za což su nam wotběh zestajili.

Potrěbnosć za harmoniju a rjanosću je wulka na tak jara njeměrnym swěće. Guatemala

mjenuje so tež Kraj wěčneho nalěca a je třeći najwjetši kraj Srjedźneje Ameriki. Žony z Guatemale bychu wěsće rady stawiznu wo zbožu a pokoju, wo bohatstwe a přichodže swojeho kraja powědali. Tola tak

rjany kaž tutón kraj tež je, tak njesměrnje wjele je tam tež čłowjeskeho hubjenstwa.

Jako křesćenjo smy na tych pokazani, kotřiž k džensnišej potłóčowanej wjetšinje słušeja. Prawobydlerjo Guatemale, In-

digenojo, kaž so sami wot Kolumbusowych časow mjenuja, so přesčěhuja, potłóčuja, jim so kraj rubi, a woni su čeledź bětých. Jich tradicije a hodnoty su wusměšowali, jich kulturu zničili, jim dostojnosć wzali.

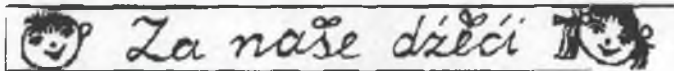
Wot Kolumbusa sem njeje so ničo změniło. Štož chce so do Guatemale podać, móže so na wulkotnu krajinu a přecelnych čłowjekow wjeselić. Wón pak tež njesmě woči zawrěć před čwělowanjom a morjenjom, před hladom a chudobu, před statnje ćerpjenej njesprawnosću, před namocu na njewinowatych, wumocowanjom a wuhnaćom. Je pak tež nadźija, kiž přindže wot křesćanow, wot zmužitych žonow, kotrež so hromadza, wot wudowow a maćerjow zhubjenych.

“Jako Boži lud hojić”, su nad porjadom Swětowego modlenskeho dnja napisali. Hojić móže w Guatemali jenož wuswobdženje luda, kiž je 500 lět potłóčowany.

Chcemy na tutym Swětowym modlenskim dnju nuzu tutoho kraja a cyłeho swěta w modlitwje, kotraž tutón dzeń dokoła wokoło swěta dze, před Boha přinjesć.

“Štož sće jednomu z najhubjeńšich činili, to sće mi sćinili”, praji Chrystus.

A. Albertowa

Tinine njezbožo

Tina nima žanu přecelku. Džěci w šuli a we wsy ju jara rady nimaja. Wona je čicha, nje-móže žane žorty powědać a njewě žane rjane hry. Wuknje nje za nju njeje lochke, wona chodži hižo druhu raz do štwórtého lětnika. Na februarskim popołdnu wozmjje sej Tina swoje sanki a čehnje na hórku za wsu. Wot daloka hižo slyši smjeće a wołanje. Wša wjesna džěcina je hižo na sankowanjšću.

Jako Tina dóndže, ju nichtó njepowita a njepostrowi. To Tina tež njeje woćakowala. Je wjesoła, zo ju nichtó kedžbu nima a zo so wšitcy ze sankowanjom zaběraja. Přederje wě, kak to je, hdyž so něchtó na nju dopomni. Potom móže so lochkostać, zoso donjeje dadža a ju wusměšuja.

Tina čehnje ze svojimi sankami na městno, hdžež hórka jenož ničko spaduje. To je sankowanjšćo za małych, najstarše džěci tu su šulerjo druhého lětnika. Tina so na swoje sanki sydne, njejědže pak dele, ale hlada na tamny bok, hdžež wulke džěci sankuja.

Tam sej hišće ženje njebě

zwěriła dele jěć. Na tutej stronje je hórka prawa hora, nahle wona spaduje a deleka so započnje lěs. Dołho Tina přihladuje, kak tamne džěci po tutej horje dele smykaja. Hač sej to tež njeby raz zwěriła?

Hdyž Tina na kromje hory steji, je jej tola zadrž. Ale ně, wona myslí, štož druzy móža, to ja tež móžu!

Sanki z nej dele smala, spěšnje, přecospěšnišo. Ja tomóžu, Tina juska. Ale tón štom... wón přec bliže přindže... tón štom dyrbi nabok hić! Zo wona do njeho prasnje, Tina wjace nje-pytnje.

Samsny dzeń wječor wě cyła wjes, zo leži Tina z roztorhanymi jatrami na intensiwnjej staciji w chorowni. Wšitcy ju wobzaruja a přeja jej w myslach, zo by tola wšo derje přetrała a prawje bórže zaso strowa była. Džěci sej předewzaja ju wopytać, hdyž zaso doma budže, jej domjace nadawki nosyć a jej při wuknjenju pomhać.

Hač so na swoje předewzaća dopomnja, hdyž so Tinje zaso lěpje pónđe?

T. M.

Přispomnjenčko

Štož so džensa stawa, ma swoje korjenje tež w zašćosci. Načasne zjawy so potajkim lěpje zrozumja, hdyž stawizny znajemy.

Serbske ewangelske stawizny njejsu po mojim zdaću dosć přeslědžene. To wosebje plaći

za čas po lěće 1933. To ma zawěšće wšelake přičiny. Džensa pak je najwjětši čas, započec stawizny tutoho časa pisac. Hišće mamy někotrych mjez nami, kiž su tutón čas sobu dožiwili. Hač by z nich něchtó swoje dožiwjenja napisał? A jeli by to jenož na wěste lěta abo podawki wobmjězowane było. Abo hač by so něchtó wot młódsich star-

šich prašał, kak su woni tutón čas dožiwili, a to napisał? Mě-nju, zo móže ze wšelakich tajkich dožiwjenjow tež zakład za powšitkowny wobraz tehdomnišeho časa nastać. S. Albert

Štož chce Boha pytać, namaka jeho wšudže.

Novalis

Što Bóh k poměrej mjez generacijemi praji

Při rozpominanju Božich džesać kaznjow dóndžemy nětkle k štwórtjej kazni. *Ty dyrbiš svojego nana a swoju mać česćić, zo by ty dołho žiwy był w tym kraju, kotryž je Knjez, twój Bóh, tebi dał.* (2. Móž. 20, 12). Při přěních třoch kaznjach džěše wo poměr čłowjekow k Bohu. Wone su zakład za slědowace sydom kaznjow, kotrež rjaduja mjezsobne byće čłowjekow. Tak namakamy wuraz Knjez, twój Bóh, wosrjedz přenjeje kaznje w štwórtjej kazni zaso. W Małym katechizmje wujasnja Martin Luther tutón zwisk mjez Božej lubosću a prawym wobchadzenjom z čłowjekami z hłownej sadu *My so dyrbimy Boha bojeć a jeho lubować, zo..., kotruž nachadźamy w každej kazni.*

Ty dyrbiš svojego nana a swoju mać česćić. Wjele je so změniło w poměrje mjez staršimi a džěćimi w poslednich sto lětach. Tak zeznach so nje-dawno zestarej knjenju, kotraž bě swojimaj staršimaj hišće wy prajila. Tola lubosć mjez staršimaj a džěćimi je samsna wostała. Džensa wěmy, kak wažne za džěci je, tutu lubosć začuwać. Štwórta kazeń pomina nas, zo njesmě nimo lubosće tež česćownosć před druhim pobrachować. Pominanje, kotrež je snano za nas nuzniše dyžli za prjedawše generacije.

Ty dyrbiš svojego nana a swoju mać česćić. Tuta kazeń płaćeše přenjoťnje dorosćenym. Woni dyrbja sej swojeju stareju staršeju wažić. Dopominam so na bajku bratrow Grimmeć, kotraž so mi hižo jako džěscu lubješe. “Běše jónu jara, jara stary muž, kotryž lědma hišće widžeše a slyšeše, a kolenje jemu třepotašej”, takle so bajka započina. Jeho džěci so před nim grawachu, a tohodla

dyrbješe za kachlemi sedžo z hlinjaneje šklíčki jěsc. A hdyž jemu šklíčka z rukow padže a so rozbi, dósta drjewjanu, z kotrejež dyrbješe jěsc. Kaž tam sedžachu, pokročuje bajka, přinjese 4lětny wnučk desćički a składže je na zemi. “Što to činiš?” woprašo so nan. “Wudžělam kortko”, wotmołwi džě-čo, “z njeho budžetaj nan a mać jěsc, hdyž budu wulki.” Muž a žona na so pohladaštaj a započestaj płaćać a džěštaj po stareho džěda, zo by wotnětka z nimi za blidom jědł. Wonaj tež ničo njepraještaj, hdyž wón něšto rozpanca.

Bajka wopisuje jara derje, wo čo w štwórtjej kazni dze. Wona tež pokazuje, zo je tuta kazeń džens hišće tak aktualna kaž hdy prjedy. Kak wobchadźamy džens ze staršimi ludźimi? Zo so jim wstarownjach a na puću jednorje ty praji abo zo so jako džědo a wowka narěča, sym husto dožiwila. Z tym rubi so jim, kotřiž móžeja so lědma hišće abo scyła hižo nic sami zastarać, čwak jich dostojnosće a wosobiny. Myslimy hišće na to, za čož mamy so swojimaj staršimaj džakować? Hač budžemy jimaj to hdy zarunać móc? To je přičiny dosć, starobu sej česćić. Swoju dostojnosć a hódnotu dóstanje každy čłowjek, tak wěrimy, wot Boha. Tež hdyž hižo ničo dokonjec njebudže móc. Tež hdyž čělo a duch zaprajitej. Tak wostanje wón tola džěčo Bože wot přenjeho do poslednjeho wokomika. Džěčo Bože, kotrež sej česćić wón nam kaze.

Tajkej česćownosći slubi Bóh wulki přichod, jenički mjenujcy w Božich džesać kaznjach: *...zo by ty dołho žiwy był w tym kraju, kotryž je Knjez, twój Bóh, tebi dał.*

C. Ancot

Wulke mysle pochadžeja přeco z wutroby, wulke wobšudstwa z hłowy

Vauvenargues

Michał Nawka 25 lět njebohi

16. měrcja je tón dzeń, na kotrymž spominamy na serbskeho prócowarja Michała Nawku. Dnja 22.11.1885 rodzeny Radworčan bě tajka wjelestronska wosoba, zo je jara ćežko, wo nim na něšto rynčkach pisać. Njeh su to tu jenož někotre zdžěla tež wosobinske - myslički.

Hdyž linguist na Michała Nawku spomina, myslí wón w přerim rjedže na jeho rěčespytne zawostajenstwo. Te je wulke, hačkuli M. Nawka njeje wudał žane wobšěrne za wědomose myslene linguistiske džěto. Jeho skutkowanje bě měrjene na potreby rěčneho wukmanjenja wšěch tych, kotřiž mějachu serbsce pisać a wučić, potajkim spisowacelow, nowinarjow, wučerjow a druhich. Při jednym z přjedawšich jubilejow su so M. Nawkowe džěla mjenowali aforistiske, a to wěc derje trjechi: Aforistiske rěka 'krótke, pregnantne, duchapołne'. Ja bych chcył dodać: napjelnjene z duchapołnym žortom. Hdyž je do ruki bjerješ a počnješ čitać, chce so čitać. A M. Nawka je zamóhl hižo titulam svojich džělow dać do čitanja wabjacy raz. Kak rjany na př. kliniči titul knižki z nawodom za dobre serbske rěčenje a pisanje: "Pokiwy pyskej a pjeru"...

Sym prajił, zo je jeho rěčespytne zawostajenstwo wulke. To so njejewi jenož w tym, štož je napisał, ale snano hišće bóle w tym, kak je přez swoju wosobu skutkował. M. Nawka ma bjez dwěla zaslužbu, zo je so wjacorym generacijam, kiž su jeho znali a dožiwili, serbske rěčne začuće wotřiło a prócowanje wo dobry stil zaščěpiło. Jaso liču do přislušnikow jedneje z tutych generacijow.

W rěčespytnych spisach je přeco zaso pytnyč, zo bě Michał Nawka runje tak wobdarjony banik a spisowacel. Jeho čisto lite-

ratna skutkownošć njeje mjenje wuznamna hač rěčespytna. Tež w literaturje je wón pěstował drobne formy, skicu akrotkopowědančko; jich miljeje bě wjesne žiwjenje. K tutym džělam słušeja na př.: "Na bėrnach", "Hdyž pjero drějachmy" a "Serbska baba". Někotre z nich su w swojej literarnej družinje runje won kabinetne kuski.

Basnił je Michał Nawka kaž lédma što druhi za serbske džěci. Jeho džěćace hrónčka a spěwčki su originelne a połne humora. Najznačiša drje je džěćaca kniha "Klepam, klepam piščałku", w kotrejž pochadza wjetšina hrónčkow z jeho pjera. Kotre džěćo njeby znało "Michale, ty šibale, kak sotwojom haplej dže" abo "Pětrko, Pětrko, wježeš nam kał"!

Zo by so nam wobraz wo M. Nawce někak skulojčil, njeh je znajmjeńša přispomnjene, na kotrych polach je wón hišće skutkował. Wón bě komponist, chórowy nawoda a sobuwudawar šulskich spěwnikow. Wón je přeložował ze słowjanskich literaturow a je redigował cyły rjad serbskich časopisow. A wón je był čas žiwjenja z cyteje wutrobu wučer, w poměrnje wysokej starobje kublar serbskich wučerjow a wysokošulskich sorabistow; w poslednim zastojnstwjesym ja sam jeho duchownu witalnošć bjezposrědne hišće zeznał a ju wobdžiwał.

Michał Nawka je stał na eksponowanym městnje w serbskim kulturnym žiwjenju a w boju za serbstwo předewšěm mjez swětowymaj wójnomaj. Za to je dyrbjał čerpjeć. Dwójce su jeho wobskoržili a zasudžili dla wulkopferady, wón bě nachwilnje suspendowany wot šulskeje služby, a jeho su nacišća jako jednoho z přerich wučerjow wupokazali ze Serbow: Tež to słuša k wobrazej wo Michału Nawce. **H. Jenč**

Trudla Malinkowa

Cyrkej Serbow w Texasu

Pokročowanje Nawjedowanje wosadow

We wšitkich cyrkwinskih naležnosćach rozsudžeja wosadniki sobu. Dožiwich wosadnu zhromadźiznu w Houstonje, hdžež so na 300 ludži z prašenjom zaběraše, kak dale z wosadu, hdžež je dotalne město za cyrkej a za šulu přemałe. Wjacore komisije lajkow podachu namjety za wupuć, a přitomni so žiwje słowa jimachu. Wjetšina za to hłosowaše, dotalnu cyrkej a šulu spuścić, sej nowu, wjetšu ležownošć kupić a tam nowu cyrkej a šulu natwaric. Pjenježnych woporow so wosadniki při tym njebojachu.

Runje tak čile diskutowachu w tamnej Houstonskej wosadze, hač maja třećeho fararja přistajić a hdyž haj, koho. Zhromadźiznu nawjedowachu lajkojo. Wosadnjaj fararjej sedžeštaj mjez wopytowarjami a so lédma słowa jimaštaj. Wonaj njemějštaj rozsudzić wo třebnošći noweho kolegi, ale wosada sama. A tuta so rozsudzi za třećeho, młodeho fararja. Zo ma jeho tež sama płaćić, je samozrozumliwje.

Konserwatizm a kruty duch

Wosadniki Missouri-synody wědza a to sami wo sebi tež praja, zo su jara konserwatiwni. Tak by tam njeslyšana wěc

byla, zo by so žona z fararku stala. We wjetšinje wosadow žony ani sobu wo wosadnych naležnosćach rozsudzić njesmědza. A žony su z tym spokojom a maja to za cyle prawje tak. W Missourijskich wosadach so dokładnje po bibliskim słowje maja, zo ma žona w cyrkwi mjelčec.

Hdyž so před lětami wjacore lutherske cyrkwyje w Americi do zwjazka lutherskich cyrkwjow zwjazachu, njejsu Missourijscy tutomu zwjazkej pristupili. Wón běše im pře liberalny a moderny. Lutherske a lutherske - to za nich hišće dawno to samsne njeje.

Jeli chceš so jako cuzy na Božim wotkazanju wobdželić, maš so najprjedy fararjej wuznać, što Boži sakrament za tebe woznamjenja. K Božemu blidu hič směš hakle potom, hdyž je farar z wotmołwu přezjedny. Jako přislušnik němskeje lutherskeje krajneje cyrkwyje njeslušeš po mjenjenju Missourijow k tym "prawym" lutherskim. Jich přiwuzni po pochadze kaž po wěrje stej džensa hišće starolutherskej wosadze w Klětnom a we Wukrančicach.

Najskerje su Kilian a jeho wosadniki před 150 lětami prawje jednali: W Americi namakachu swobodu, kiž za swoje zrozumjenjenje Luthera trjebachu.

● Dokelž po lětach za wšěch Serbow w Serbinje wjac došć městna njebě, založichu sej we wokolnje nowe wjeski, kaž tu sydlišćo z mjenom Noack

● Serbiska cyrkej je so stajnje k svojim stawiznam wuznała. Přez to je so wědomje wo serbskim pochadze zdžeržalo. W cyrkwi w Serbinje wisa tutón wobraz łódže Ben Nevis, z kotrejž so serbscy wupućowarjo 1854 do Texasa přewjezechu

Handrij Zejler

Nalěčo

Što to hwizda, woła, spěwa,
što to šcerči, fifoli,
hdyž so jasne njejbo směwa
a dych čehnje nalětni?

W haju, hatach, polu, holi
zraduje so ptačina,
swobodnosći, swojej woli
po čěsnosćach zawyska.

Posylń, nalěčo, mje k wěři,
k nowej mocy, lubosći;
twoja rjanosć njech mje čěri,
chwalić Boha z ptačkami!

Hišće raz wo
Mjertynje Tylce

W decemberskim čisle PB wozjewichmy nastawk wo Mjertynje Tylce k jeho 50. posmjertninam z pjera Měta Pernaka, kiž běše nam swój nastawk přez Fax posrědkował. Z njewujasnjenych přičin wupadny wažny džěl jeho přinoška, kiž nětko dodatnje wozjewimy. Wotrězk sluša před mjezynapismo Mjertyn Tylka w cuzbje.

W archiwje Berlinskeho konsistorstwa namaka so list, w kotrymž wón mōcnje oponuje přećiwo postajenemu porjadaj. W lisće, w kotrymž so počahuje na nazhonjenja w Gołbinskej wosadze, wón mjez druhim pisa: "Tutón porjad začuwach přeco jako křiwdu přećiwo tajkej wulkej wosadze. Sym husto nazhonil, zo njeběše w cyrkwi ani jedyn němski posluchar. A při wšem dyrbjachu kemše něm-ske być, potajkim za wosadu, kiž njeeksistowaše."

Farar Tylka pak jenož nje-protestowaše, ale přeměni

porjad w Gołbinskej wosadze sam k lěpšemu swojeje tehdom hišće čisće serbskeje wosady. Na někotrych nježdělach lěta wotměwaše serbske kemše město němskich. So wě, zo zbudzi to hidu a samo njeprěčelstwo cyrkwinskeho patrona von Schönefeldta. Wotym swědčitej listaj Gołbinskeho knježka na konsistorstwo a na wyšu cyrkwinski radu w Berlinje. Von Schönefeldt pak njehoršeše so jenož na Tylku, ale zběraše z pomocu Gołkojskeho byrgermištra Krygarja podpisma přećiwo fararjej a skrótši jemu samo farsku mzdu. Z tutymaj akcijomaj naposledk ničo njewuskutkowa, přetož běše cyrkwinska rada samsneje mysle kaž wosadny farar a jeho po mocach podpěrowaše.

Naše nowiny a časopisy
před 100 lětami

Ze Zlyčina. Wutoru tydženja je so wolenca, tudomnemu młynkej Nagelej slušaca, wotpalila. Kak je woheń nastal, njeje znate.

Ze Šiboje. Tudomneho wuměnkarka Wiedera su sobotu wječor w jednej wodowej hrjebi njedaloko Kinajchta tepjeného namakali. Zda so, zo je wón domoju ducy w sněhowym mječelu puć misnywši do hrjebe padnył a tam nahłu smjerć namakał.

Z Džězow. Tudomny žiwnosćer Vogt je tele dny, swoje pola planěrujo, ločch hłuboko dospońny čłowjeći kosćowc namakał. Zda so, zo kosćowc hižo dołhe lěta w zemi leži; jednotliwe kosće su njezranjene a ze sobu porjedže zwisuja. SN, měrc 1893

Powěsće

ŁAZ. Wjele přidatneje prócy nałožuje serbski superintendent Albert nimo svojich wobšěrných zastojnskich winowatosćow za spokojenje duchowneje potřeby ewangelskich Serbow we wosadach, kiž nimaja serbskeho duchowneho. Tajka próca zasłuži sebi naše připóznace, a přejemy jemu a sebi, zo by padnyła na plōdnu rolu a dobre plōdy njesta.

Tak bě so tež na poslednjeje nježděli wulkeho rōzka zešla skupina swěrných Serbow na Łazowskej farje k serbskemu wosadnemu popođnju. Zeńdženje so zahaji z nutrnosću,

na kotrejž předar přitomnym wukładowaše tekst z 2. lista Pětra, "zo so žane profetiske słowa njeda w samych čłowskich myslach wukładować, dokelž z jich erta je rečał swjaty duch". Suto słowa, nic po čłowскеj, ale po Božej woli rečane. Tež džensa so Bože słowo wukładowaše na wšelake wašnje wot fararjow a lajkow, młodych a starych, kaž mamy to tež w serbskim rozhłosu. Wažne pak je, zo z toho wuchadza jenaki Boži duch, "zo by čłowjek dokonjany był, k wšemu dobremu skutkej hotowy".

W slědowacej rozmołwje při šalce kofeja rečeše so wostawje jednanjow ekumeniskeho serbskeho Wōtčenaša. Na dalše přeće rozložil sup. Albert takrjec jako zakončenje minjeneho lěta biblije jeje nastaće. Při tym so wosebje wěnowaše Staremu zakonjej. Rozmołwa wo Nowym zakonju ma so wjesć na přichodnym zeńdženju, kiž so na 25. jutrownika postaji.

Džak sluša tež hosćićelskej wosadze za přečelne pohosćenje.

A. Grofa

Wojerecy/Hrodzišćo. Wutoru, 19. januara, pokaza Trudla Malinkowa we Wojerowskej wosadze swoje swětłowobrazy wo serbskich wupućowarjach w Texasu. Přeprosyl bě ju na to tudyši superintendent Vogel, kiž je za wšo serbske jara wotwrjeny. Knjeni Malinkowa přednošowaše popođnju za starších wosadnych před něhdže polsta přitomnymi. Mnozy tu přeni raz wo Serbach w Texasu zhonichu a běchu překwapjeni, kak so tući wo swoju serbskosć prócuja. Wosebje wulki bě zajim, jako ze zynkowska serbske słowa z Texasa slyšachu. Při tym so někotryžkuli na to dopomni, zo wšak je tež wón serbskeho pochada. Na kōncu skedzbnil sup. Vogel hišće na serbski cyrkwinski džěl, kiž budže lětsa we Wojerecach.

Samsny přednošk je Trudla Malinkowa hižo dwójce w Hrodzišćanskej wosadze předstajila. Tež tu bě zajim dosć wulki, zo tež ze susodnych wosadow na njón přijědže.

Přeprašujemy

7.3. - 2. nježděla w pōstnym času

10.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje na Michalskej (Albert)

w samsnym času Boža služba za džěci

13.30 hodž. kemše w Budestecach (Albert)

14.3. - 3. nježděla w pōstnym času

8.30 hodž. kemše w Minakale (Feustel)

9.30 hodž. kemše w Slepom (Albert)

11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu

20.3. - sobota

14.00 hodž. wosadne popođnju w Drježdžanach

21.3. - 4. nježděla w pōstnym času

8.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach (Malink)

10.00 hodž. kemše w Hrodzišću (Malink)

14.00 hodž. kemše we Wojerecach (Albert)

po tym wosadne popođnju

27.3. - sobota

14.00 hodž. wosadne popođnju w Hućinje

28.3. - 5. nježděla w pōstnym času

11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu

18.00 hodž. kemše w Smječkecach (Albert)

4.4. - 6. nježděla w pōstnym času

10.00 hodž. kemše w Budyšinje na Michalskej (Albert)

w samsnym času Boža služba za džěci

13.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach (Malink)

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchowných. - Ludowe nakładnistwo Domowina t.z.w.r., Sukelnska 27. Redaktor a skazanki: sup. Siegfried Albert, Serbski kěrchow, O-8600 Budyšin, tel. 4 22 01. - Sadzba: Serbske Nowiny Budyšin, čišć: Serbska čišćernja t.z.w.r. w Budyšinje. - Wuchadza jónkrōc za mēšac. Přinoški a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Nr. 30 000 110, Kreissparkasse Bautzen, BLZ 850 549 61